

Vergil's Aeneid I.227-253

Atque illum tālēs iactantem pectore cūrās
trīstior et lacrimīs oculōs suffūsa nitentēs
adloquitur Venus: “Ō quī rēs hominumque deumque
aeternīs regis imperiīs, et fulmine terrēs, 230
quid meus Aenēās in tē committere tantum,
quid Trōes potuēre, quibus tot funera passīs
cūnctus ob Ītaliā terrārum clauditur orbis?
Certē hinc Rōmānōs ōlim, volventibus annīs,
hinc fore ductōrēs, revocātō ā sanguine Teucrī, 235
quī mare, quī terrās omnēs diciōne tenērent,
pollicitus, quae tē, genitor, sententia vertit?
Hōc equidem occāsum Trōiae trīstēsque ruīnās
sōlābar, fātis contrāria fāta rependēs;
nunc eadem fortūna virōs tot cāsibus āctōs 240
īnsequitur. Quem dās finem, rēx magne, labōrum?
Antēnor potuit, mediīs elāpsus Achīvīs,
Illyricōs penetrāre sinūs, atque intima tūtus
rēgna Liburnōrum, et fontem superāre Timāvī,
unde per ōra novem vāstō cum murmure montis 245
it mare prōruptum et pelagō premit arva sonantī.
Hīc tamen ille urbem Patavī sēdēsque locāvit
Teucrōrum, et gentī nōmen dedit, armaque fīxit
Trōia; nunc placidā compostus pāce quiēscit:
nōs, tua prōgeniēs, caelī quibus adnuis arcem, 250
nāvibus (īnfandum!) āmissīs, ūnīus ob īram
prōdimur atque Italīs longē disiungimur ōrīs.
Hīc pietātis honōs? Sīc nōs in scēptra repōnis?”